

Slukarna

I perioder är dom där,
väldigt mycket där.
Dom får mig att känna mig dum,
dummast i världen.

Vad mitt förnuft säger,
ligger mest som ett ohörbart brus.
I bruset kan man nästan höra
”Det där är inte sant, du är bra, jättebra”
Man vet ju att det ligger där, därför kan
ju ändå höra det, fastän det är brus.
Det tar bara så mycket energi att orka
ta sig igenom bruset och att lyssna.

När dom är där...tar de över fysiken,
får mig att se rädd ut.
Får mig att tro att allt jag är,
är fel.
Jag tappar allt, bryter ihop, vill strunta i allt,
orkar inte.

Orkar inte alltid förklara för omgivningen,
orkar inte stå för det,
orkar inte att människor ska se.
Blickar...även om det är förstående.
Blir ofrivilligt öppen.
Åt mig.

Impulsen att förklara,
”Det är inte alltid så här”
Vill visa att det inte är så farligt.

Jag skulle inte säga att det är farligt,
men otroligt jobbigt när dom står ovanför
mitt huvud.

Dagen därpå kan slukarna ha stuckit.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Krimskramsans med Poeter.se id #61836 innehar upphovsrätten